

Arrest

nr. 219 473 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, afkomstig uit het dorp Kantyshevo, district Nazran, Ingoesjetië, in de Russische Federatie.

Op 2 juli 2009 was er enkele straten voorbij uw ouderlijke woning een schietpartij tussen een vermeende rebel en de ordediensten. De schietpartij vond plaats op een stuk grond dat eigendom was van uw broer M. (...). De vermeende rebel kwam bij de schietpartij om het leven. Wat later die dag werd u thuis aangehouden samen met uw twee broers A'. (...) en M. (...). Jullie werden meegenomen naar het politiekantoor van Nazran. Uw broer A'. (...) en u werden de volgende dag weer in vrijheid gesteld dankzij de tussenkomst van een advocaat die door de familie was ingehuurd. Uw broer M. (...) werd

echter pas na drie dagen in vrijheid gesteld, eveneens na tussenkomst van dezelfde advocaat. M. (...) was tijdens zijn hechtenis ernstig mishandeld.

Intussen was door de politie aan de familie van de gedode rebel, Z. Z. (...), verteld dat uw broer M. (...) met Z. (...) had samengewerkt maar hem daarna aan de politie had verklikt. Omdat de familie van Z. (...) bijgevolg uw broer M. (...) verantwoordelijk achtte voor de dood van Z. (...), kondigde de familie van Z. (...) bloedwraak af tegen uw familie. Dit gebeurde een maand na de schietpartij van 2 juli 2009.

Uw broer werd enige tijd later veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden, die hij van december 2009 tot juni 2010 heeft uitgezeten in een gevangenis in Naltchik, in de republiek Kabardino-Balkarië. U denkt dat hij is veroordeeld omdat hij een rebel zou hebben gehuisvest zonder te weten dat het een rebel was.

Sedertdien kwam de wijkpolitie en de FSB regelmatig langs in uw ouderlijke woning. Soms gaf de wijkagent ook een convocatie af voor een of enkele van uw broers en u zelf, met name telkens wanneer er een terreurdaad was gepleegd in de regio. Jullie werden dan ondervraagd of jullie bepaalde namen kenden. In september 2010 vielen Russische militairen binnen bij de burelen. Kort daarop vielen militairen ook binnen op het adres van uw oom, waar u nog steeds uw officiële adresregistratie ('propiska') had. Hierover werd u door uw neef gecontacteerd. Hij meldde u dat de militairen naar u op zoek waren omdat er bij een zelfmoordaanslag een voertuig was gebruikt dat op naam van ene A. (...) M. stond. De neef kwam daarop met medewerkers van de Ingoesjetische FSB naar u thuis, waar deze FSB-medewerkers u geruststelden dat er sprake was van een misverstand.

In 2015 was er een schandaal in de republiek toen T. K. (...), een leidende figuur binnen de ordediensten, werd opgepakt nadat iemand ten gevolge van folteringen was overleden in politiehechtenis. Toen uw broer M. (...) een uitzending over dit schandaal op tv zag, herkende hij in T. K. (...) de man die betrokken was bij zijn mishandeling in politiehechtenis in juli 2009. In 2017 diende uw broer M. (...) op zijn beurt klacht in tegen T. K. (...). T. K. (...) is intussen veroordeeld en zit een gevangenisstraf uit. Uw familie wordt echter nog bedreigd door diens voormalige collega's.

In november en december 2017 ging u naar Moskou in een poging om een visum voor Europa te verkrijgen. Dit mislukte telkens. Toen u in Moskou verbleef bij een kennis, kwam de wijkagent wel vragen naar de reden van uw verblijf in Moskou. Dit gebeurde in november 2017. De volgende dag werd u meegenomen door de FSB en ondervraagd, onder andere over uw intenties in Moskou, over uw broers en over de schietpartij van 2 juli 2009. In december kwam een groep politiemannen naar uw verblijfsadres in Moskou maar ditmaal deed u de deur niet open toen er werd gebeld. Intussen had ook de wijkagent in uw ouderlijk huis nagevraagd waar u zich bevond. Bij uw terugkeer in Ingoesjetië in januari 2018 heeft u de wijkagent tekst en uitleg gegeven.

Uiteindelijk slaagde u erin om de Russische Federatie klandestien, met behulp van een smokkelaar, te verlaten. Op 20 februari 2018 vertrok u uit Ingoesjetië. Op 22 juni 2018 kwam u aan in België waar u op 2 juli 2018 asiel verzocht bij de bevoegde instanties.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een verklaring van uw moeder bij de mensenrechtenorganisatie Memorial aangaande de detentie van uw broers en u vanaf 2 juli 2009, en een artikel van de website van Memorial over deze opsluiting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen door de Ingoesjetische en Russische autoriteiten als gevolg van een politieactie van 2 juli 2009 waarbij uw broers en u, maar vooral uw oudste broer M. (...) verdacht werd van steun aan rebellen. Sedertdien worden uw broers en u regelmatig ondervraagd door politie of FSB in verband met terreurdaden in uw regio. Daarbij vreest u ook vervolging door de familie van een op 2 juli 2009 omgekomen rebel. Ook verwijst u naar de gespannen verhouding tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië omwille van een olierijk grensgebied in de bergen dat door beide republieken wordt betwist. Echter dient te worden gewezen op vaststellingen die niet langer toelaten enig geloof te hechten aan een actuele vervolgingsvrees in uw hoofde.

Allereerst moet erop worden gewezen dat u niet aannemelijk maakt waarom u slechts in februari 2018 de Russische Federatie bent ontvlucht. Immers verklaarde u wel dat u reeds sedert de opsluiting van 2 juli 2009 het voornemen had om uw land te ontvluchten (CGVS I, p. 14). Verder maakt u ook gewag van een voortdurende dreiging die uitgaat van diverse autoriteiten (lokale politie, FSB) die uw broers en u regelmatig interpellieren in het kader van terreurdreiging. Verder vermoedt u dat de FSB de aanstoker

zou zijn geweest van de bloedvete met de familie Z. (...) en vermoedt u ook dat de FSB achter een dreigbrief zou zitten die in naam van de rebellen tot uw familie zou zijn gericht (CGVS I, p. 19; CGVS II, p.24). Dat u gegeven deze verklaringen en vaststellingen niettemin meer dan acht jaar nadat dit probleem is ontstaan, de daad bij het woord voegt en uw land van herkomst effectief ontvlucht doet op zich reeds de wenkbrauwen fronsen. Daarenboven slaagt u er niet in enige aannemelijke verklaring te bieden voor deze laattijdige vlucht. U geeft vooral aan dat u meermaals vergeefs gepoogd heeft om gepaste reisdocumenten te regelen voor uw vlucht. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u reeds in 2010 beschikte over een internationaal paspoort (CGVS I, p. 10). U gaf hierbij echter aan dat u er vervolgens niet in slaagde om een visum te regelen voor uw uitreis (CGVS I, p. 10). Echter blijkt uit uw verdere verklaringen tijdens dat zelfde persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 14) dat u slechts in 2016 voor het eerst een visum heeft aangevraagd, in concreto een visum dat u uiteindelijk door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging is geweigerd dat jaar. Ter verdere verklaring gaf u dan weer aan dat u niet eerder erin was geslaagd om een geschikte tussenpersoon te vinden en dat u sowieso moeite had met de geldbedragen die worden gevraagd door dergelijke tussenpersonen. Deze uitleg kan alvast niet worden gevolgd. In het algemeen moet het weinig waarschijnlijk worden genoemd dat u er gedurende acht jaar na uw beslissing om het land te ontvluchten niet in zou zijn geslaagd om een geschikte tussenpersoon te vinden of het nodige geld bijeen te krijgen om uw uitreis te financieren. Deze inschatting wordt ook bevestigd door uw eigen verklaring (CGVS II, p. 30) dat u uw pogingen om het land te ontvluchten, een tijdlang had opgegeven. Bovendien moet het markant worden genoemd dat u net uw pogingen om de nodige reisdocumenten te verzamelen, heeft hernomen op een moment dat uw financiële situatie net was verslechterd: u verklaarde immers dat u uw pogingen om een nieuw visum te bekomen via tussenpersonen heeft hernomen in 2016, dat wil zeggen kort nadat u ontslagen was uit uw vaste terwerkstelling (CGVS I, p. 7; CGVS II, p.30). Deze vaststelling staat dan ook haaks op uw verklaring dat u om reden van financiële beperktheid eerder er niet in was geslaagd om een tussenpersoon te vinden om uw uitreis te regelen. Tenslotte dient het ook weinig logisch te worden genoemd dat iemand die claimt een ernstige vervolgingsvrees te koesteren met name jegens de autoriteiten (Russische militairen, lokale politie, FSB), niettemin jaren lang in het land waarvan hij deze autoriteiten vreest, zou blijven enkel en alleen omdat hij er niet in slagen kan om de benodigde officiële reisdocumenten te bekomen om dit land te kunnen verlaten. Immers moet worden verondersteld dat de kans reëel is dat de instanties die u vreest, expliciet weet hebben van uw pogingen om minstens Russische reisdocumenten te bekomen en dus bijgevolg ook weet hebben van uw intentie om het land te ontvluchten. Uit bovenstaande volgt dus dat u aannemelijk laat uw land bent ontvlucht en dat u er niet in slaagt voor deze uiterst laattijdige vlucht een aannemelijke verklaring te bieden.

Een verdere blijk van gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernst van de vervolgingsvrees volgt uit de vaststelling dat uw broers, en met name uw broer M. (...), die het meest werd geïsoleerd, nog steeds openlijk in uw herkomstregio wonen. U verklaarde immers dat uw broer M. (...), die het meest wordt geïsoleerd van alle broers, een winkel heeft in Kantyshevo, in huishoudartikelen en voedingsmiddelen (CGVS II, p. 12, 14). Nochtans werd deze broer luidens uw verklaringen sedert zijn opsluiting om de twee-drie maanden opgeroepen naar de FSB of de politie voor verhoor (CGVS II, p. 20). Ook deze vaststelling draagt niet bij aan de geloofwaardigheid van de ernst en de actualiteit waarmee u uw vervolgingsvrees kwalificeert.

Verder werden volgende blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld in uw verklaringen over het vervolg van de vervolging na de opsluitingen en mishandelingen van 2 juli 2009. Zo bleek u bijzonder weinig op de hoogte of toonde u zich tegenstrijdig aangaande de verdere vervolging jegens uw broer M. (...) na diens opsluiting van drie dagen volgend op 2 juli 2009. Zo heeft u er allereerst geen duidelijkheid over voor welke overtreding uw broer nu veroordeeld is: u verwijst naar de door u neergelegde stukken en houdt het er uiteindelijk op dat u denkt dat uw broer M. (...) werd veroordeeld voor het onderdak bieden aan een rebel zonder dat hij wist dat de man in kwestie een rebel was (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 10-11). Verder legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de beroepsprocedure die uw broer al dan niet heeft aangespannen tegen zijn veroordeling. In het eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS stelt u immers dat u vermoedt dat uw broer in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling en leidt u verder af dat zulks bij het Hooggerechtshof van Ingoesjjetï zou kunnen zijn geweest (CGVS I, p. 18-19). Toen u in datzelfde onderhoud werd geconfronteerd met uw vaagheid over iets relevants als de eventuele beroepsprocedure van uw broer M. (...) tegen zijn veroordeling, beriep u zich op uw tanend geheugen voor wat betreft deze feiten die reeds negen jaar geleden zijn, en gaf u ook aan dat u het weinig verschil maakte of uw broer al dan niet in beroep was gegaan gezien dergelijk beroep toch kansloos was (CGVS I, p. 19). Deze vage verklaring alsook uw poging tot verklaring voor deze vaagheid zijn alleszins onverenigbaar met uw latere verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS (CGVS II, p. 11) waar u stellig verklaard heeft dat uw broer niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, en u geeft er zelfs een verklaring voor waarom uw broer niet in beroep was gegaan, namelijk dat uw broer door de ordediensten was afgedreigd dat hij erger zou meemaken in de

gevangenis als hij het zou wagen beroep aan te tekenen (CGVS II, p. 11). Het spreekt voor zich dat moest uw broer werkelijk zijn afgedreigd om niet in beroep te gaan tegen zijn veroordeling, er onmogelijk een aannemelijke uitleg voor zou kunnen worden gevonden waarom u hiervan geen melding zou hebben gemaakt tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS. U werd ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid over het al dan niet in beroep gaan door uw broer (CGVS II, p. 11-12) maar had hier geen deugdelijke uitleg voor. U beperkte zich ertoe op te merken dat uw broer wel degelijk de intentie had om in beroep te gaan maar dat zijn advocaat het hem had afgeraden omdat zulk beroep kansloos zou zijn. Deze versie van de feiten schept alleen maar nieuwe discrepanties tussen uw onderlinge verklaringen. Bijgevolg wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt alleen maar bevestigd.

Ook was u eerder onwetend en vaag over welke stappen de mensenrechtenorganisatie Memorial, tot wie uw moeder zich indertijd had gewend na de arrestatie op 2 juli 2009 van uw broers en u, een getuigenis waarvan u ook een neerschrift heeft neergelegd alsook een informatief artikel hierover afkomstig van de website van deze mensenrechtenorganisatie, heeft ondernomen om de onschuld van uw broer te onderzoeken en te bepleiten. Meer bepaald wist u niet concreet wat deze organisatie had gedaan om de onschuld van uw broer aan te tonen, of welke bewijzen er in dit kader werden aangereikt (CGVS I, p. 22). In het algemeen weet u ook niet of uw familie behalve Memorial ook andere mensenrechtenorganisaties had gecontacteerd aangaande de vervolging van uw broers en u in juli 2009 (CGVS I, p. 22). Ook van de advocaat van uw broer claimde u dat deze erin geslaagd was de onschuld van uw broer te bewijzen, maar welke deze bewijzen waren wist u evenmin (CGVS II, p. 11). Gezien u zelf aangeeft dat de opsluiting van uw broers en u de directe aanleiding was voor uw beslissing om het land te verlaten, gezien de vervolging vooral gericht was tegen uw broer M. (...) en u bijgevolg met name aan zijn problemen kon aflezen hoe ernstig de vervolging was die u zelf diende te vrezen van de Ingoesjetische of federaal-Russische autoriteiten, kan het hoegenaamd niet aannemelijk worden genoemd dat u geen concretere informatie zou hebben over de gerechtelijke vervolging van uw broer M. (...).

Verder toonde u zich vaag over wanneer de veroordeling van uw broer was uitgesproken: u hield het erop dat dit ergens tussen augustus en december 2009 moet zijn gebeurd (CGVS II, p. 11). Gezien u anderzijds wel behoorlijk precies wist dat uw broer van december 2009 tot juli 2010 de gevangenisstraf waartoe hij was veroordeeld, had uitgezeten, kan niet worden aangenomen dat u niet met meer precisie zou kunnen aanwijzen wanneer de veroordeling van uw broer M. (...) heeft plaatsgevonden.

Voor wat betreft de verdere vervolging die uw broers en u zouden hebben geleden vanaf juli 2009 tot op heden moet het allereerst weinig aannemelijk worden genoemd dat met name de staatsveiligheidsdienst FSB gedurende een periode van negen jaar zich de moeite zou getroosten om om de twee tot drie maanden een of enkele van de broers op te roepen via de wijkagent, enkel en alleen om jullie te verhoren over verdachte personen, en om jullie impliciet ook te intimideren. U gaf aan dat er van geweld of expliciete bedreiging of beschuldiging behalve in juli 2009 nooit sprake is geweest (CGVS II, p. 22). In deze inschatting is verder ook rekening gehouden met de vaststelling dat u van al deze ondervragingen door de FSB u niet het minste begin van bewijs weet voor te leggen (CGVS II, p. 29). Tenslotte is het ook weinig aannemelijk dat uw familie, die bij de detenties van uw broers en u, in juli 2009, de mensenrechtenorganisatie Memorial had ingeschakeld om aan jullie situatie ruchtbaarheid te geven, en om de verklaarde onschuld van uw broer M. (...) te helpen bewijzen, anderzijds nadien nooit nog contact heeft gelegd met deze mensenrechtenorganisatie: u gaf expliciet aan dat uw familie nooit enige melding heeft gemaakt bij deze mensenrechtenorganisatie van de frequente ondervragingen en intimidaties door de FSB waarvan u heden wel melding maakt (CGVS II, p. 28-29). Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van deze volgehouden vervolging door de autoriteiten.

Ook met betrekking tot uw wedervaren met de autoriteiten in Moskou, eind 2017 begin 2018, werden blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld. Immers dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u enerzijds gewag maakt van een bezoek door de wijkagent aan het appartement van de vriend bij wie u logeerde, van een meevoering van u de volgende dag, vanop dit adres, door medewerkers van de FSB, met daarop volgend een verhoor van enkele uren (november 2017), dat u voorts nog gewag maakt van een groep politiemannen die naar dit zelfde adres kwamen begin december 2017 en langdurig aanbelden, naar uw inschatting met de intentie om u op dit adres te vinden (CGVS II, p. 9), maar dat u anderzijds ook verklaart dat u na deze incidenten op dit zelfde adres bent blijven logeren tot in januari 2018, waarna u naar Ingoesjetië bent teruggereisd. Indien u werkelijk een ernstige vervolgingsvrees zou hebben gehad ten gevolge van de genoemde initiatieven door politie en FSB, dan kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u nog gedurende minstens een aantal weken op dit zelfde adres bent blijven logeren in afwachting van de afhandeling van uw visumaanvraag bij de Italiaanse ambassade (CGVS II, p. 4). Uw begeleidend uitleg dat u in de weken na deze incidenten uw best deed om niet in het oog te springen en enkel het appartement te verlaten voor noodzakelijke inkopen, bevestigt enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van enige vervolgingsvrees ten overstaan van deze

autoriteiten. Immers kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat u zou hopen uw veiligheidsrisico te beperken door het adres, dat reeds bij politie en FSB gekend is als uw verblijfsadres in Moskou, nauwelijks te verlaten. Bijgevolg mist ook dit aspect van uw asielrelaas geloofwaardigheid. Tenslotte maakt u evenmin uw claim aannemelijk dat u zelf vervolging te vrezen heeft omdat uw broer M. (...) klacht heeft ingediend tegen T. K. (...), als gevolg waarvan uw broer, en bij uitbreiding diens familie, zou zijn bedreigd door vroegere medewerkers van deze T. K. (...). Zo bleek u onaannemelijk weinig te weten over dit probleem. U weet alleszins dat de veroordeling van T. K. (...) gebaseerd was op andere klacht(en) dan die van uw broer (CGVS II, p. 26). Echter heeft u geen bewijs van de klacht door uw broer. Evenmin heeft u enige informatie over welke onderzoeksdaeden de politie zou hebben verricht inzake deze concrete klacht door uw broer (CGVS II, p. 26-27). U weet ook niet wanneer uw broer zou zijn bedreigd door medewerkers van deze K. (...) (CGVS II, p. 27). Het betreft hier nochtans essentiële aspecten van de aanleiding voor het vervolgingsprobleem dat u vreest vanwege deze K. (...). Bijgevolg slaagt u er evenmin in enige vervolgingsvrees aannemelijk te maken jegens de entourage van T. K. (...).

Gegeven bovenstaande vaststellingen kan dan niet langer geloof worden gehecht aan de concrete vervolgingen die u vanwege de autoriteiten heeft verklaard in het verlengde van de opsluiting die uw broers en u hebben geleden op 2 juli 2009.

Voor wat betreft de bloedwraak die ongeveer een maand na 2 juli 2009 zou zijn afgekondigd tegen uw familie door de familie van Z. Z. (...), de rebel die zou zijn omgekomen op het terrein dat eigendom is van uw broer M. (...), werden eveneens ernstige blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld. Zo verklaarde u allereerst in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld (CGVS-vragenlijst dd.07.08.18 p. 2) dat de familie van Z. Z. (...) wraak koesterde tegen uw familie, dat ze dreigbrieven stuurden en jullie mondeling bedreigden wanneer ze jullie tegenkwamen op straat. Echter verklaarde u in persoonlijk onderhoud met het CGVS dat er geen persoonlijke ontmoeting meer is geweest tussen leden van beide families nadat de bloedwraak was afgekondigd. Ook ontkende u dat de familie Z. (...) dreigbrieven zou hebben gestuurd naar uw familie (CGVS II, p.23-24). Integendeel stelde u dat de familie Z. (...) sedert de afkondiging van de bloedwraak geen bedreigingen meer had geuit naar uw familie toe (CGVS I, p. 20-21). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS II, p.24-25). U gaf slechts een ontwijkend antwoord in de zin dat u aangaf dat er enkel een dreigbrief zou zijn gestuurd door de autoriteiten die zich in de bewoordingen van de dreigbrief voordeden als rebellen. Dergelijke uitleg heft uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Bijkomend werd ook vastgesteld dat u bijzonder weinig wist over deze familie. Nochtans had u er alle belang bij informatie te hebben over het profiel en de invloed van deze familie, om zodoende een correcte inschatting te kunnen maken van de reikwijdte van het veiligheidsrisico voor u zelf of uw verwanten dat uitging van een door deze concrete familie afgekondigde bloedwraak. U wist enkel dat de gedode Z. Z. (...) afkomstig was uit Naltchik, een moeder, een broer en twee zussen had. Verder weet u niet of deze familie connecties heeft bij de Ingoesjetische overheid (CGVS I, p. 20). Gezien de familie van Z. Z. (...) jaren geleden een bloedwraak heeft afgekondigd tegen uw familie kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u niet meer informatie heeft over deze familie of de invloed die deze familie zou kunnen doen gelden om hun wraak te kunnen uitvoeren.

Tenslotte wees u er ook op dat er een algemeen veiligheidsrisico uitging van spanningen tussen de overheden van Ingoesjetië en Tsjetsjenië onderling aangaande een grensgebied genaamd Erzi, dat volgens een akkoord tussen de presidenten van Ingoesjetië en Tsjetsjenië zou zijn overgedragen aan Tsjetsjenië, maar waartegen lokaal protest is ontstaan. U maakt echter niet aannemelijk op welke manier deze spanning aanleiding zou geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde. Immers gaf u ook duidelijk aan dat uw verwanten geen prominente rol spelen in het burgerprotest tegen deze gebiedsoverdracht, ze zouden enkel hebben meegestapt in een straatprotest samen met vele andere burgers (CGVS I, p. 6-7). Gezien uw verklaring dat uw verwanten geen problemen hebben gekregen naar aanleiding van hun participatie aan genoemd burgerprotest, kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vervolgingsvrees worden vastgesteld in uw hoofde op basis van uw verwijzing naar dit burgerprotest.

Ook op het vlak van uw verklaringen over uw reisroute heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen. Zo verklaarde u niet te weten langs welke landen u bent gereisd van de Russische Federatie tot in België. U weet ook niet van welk land de grenswachters waren die op een bepaald moment uw reisdocumenten hebben gecontroleerd. U weet ook niet welk visum er stond in het paspoort dat u ter controle heeft voorgelegd aan deze grenswachter (DVZ verklaring dd.07.08.18, rubriek 31; CGVS I, p. 11-12). U heeft ook geen afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u diende te verklaren in geval er u vragen zouden worden gesteld door de grensbewakers (CGVS I, p. 12-13). Deze verklaringen en de onwetendheid die u aan de dag legt aangaande uw reis zijn echter weinig aannemelijk. Dergelijke onwetendheid over uw reisverloop en de bijbehorende reisdocumenten is niet

geloofwaardig. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Dat u gegeven deze informatie niet op de hoogte zou zijn over het visum in uw paspoort, of dat u niet zou zijn voorbereid door uw smokkelaar op controlevragen door de grensbewaking, is niet geloofwaardig. Uw uitleg voor het gebrek aan informatie over uw reismodaliteiten (CGVS I, p.12) is evengoed ongerijmd. U verklaarde dat u sliep onderweg en dat u op het moment van de grenscontrole nog niet helemaal wakker was, dat het u bovendien weinig interesseerde wat er aan de grenspassage gebeurde. Welnu, aangezien een dergelijke reis een uiterst precare onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens het welke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis, of dat deze zaken u weinig zouden interesseren. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw concrete reis uit de Russische Federatie. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisweg naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten, die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

De door u neergelegde documenten (binnenlands paspoort, rijbewijs, getuigenis moeder aan Memorial, webartikel Memorial) zijn niet van aard dat ze bovenstaande inschattingen kunnen beïnvloeden of weerleggen. Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens zonder verwijzing naar de door u verklaarde asielmotieven. De getuigenis van uw moeder en het webartikel van Memorial leveren getuigenis van de opsluiting van uw broers en u in juli 2009, feit dat op zich niet wordt in twijfel getrokken door bovenstaande beslissing. Echter bevatten deze documenten geen informatie over de vermeende jarenlange latere vervolgingsdaden die uw broers en u zouden hebben ondergaan. Bijgevolg zijn deze documenten niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te weerleggen of beïnvloeden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de motiveringsplicht, van “het principe van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In een tweede middel voert verzoekende

partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook hier meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de concrete vervolgingen die verzoekende partij vanwege de autoriteiten zou hebben gekend in het verlengde van de opsluiting van haar en haar broers op 2 juli 2009 en verzoekende partij dan ook geen actuele vervolgingsvrees in haar hoofde aannemelijk maakt. Meer bepaald wordt dienaangaande vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom zij slechts in februari 2018 de Russische Federatie is ontvlucht; (ii) haar broers, en met name haar broer M. die het meest werd geviseerd, nog steeds openlijk in haar herkomstregio wonen; (iii) verzoekende partij bijzonder weinig op de hoogte of tegenstrijdig blijkt aangaande de verdere vervolging jegens haar broer M. na diens opsluiting van drie dagen volgend op 2 juli 2009; (iv) verzoekende partij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beroepsprocedure die haar broer al dan niet heeft aangespannen tegen zijn veroordeling; (v) verzoekende partij onwetend en vaag is over welke stappen de mensenrechtenorganisatie Memorial, tot wie haar moeder zich indertijd had gewend na de arrestatie op 2 juli 2009 van haar en haar broers, heeft ondernomen om de onschuld van haar broer te onderzoeken en te bepleiten; (vi) verzoekende partij vage verklaringen aflegt over wanneer de veroordeling van haar broer was uitgesproken; (vii) het onaannemelijk is dat de

staatsveiligheidsdienst FSB gedurende een periode van negen jaar zich de moeite zou getroosten om om de twee of drie maanden een of enkele van de broers op te roepen via de wijkagent, enkel en alleen om hen te verhoren over verdachte personen, en om hen impliciet te intimideren; (viii) het onaannemelijk is dat haar familie, die bij de detenties van haar en haar broers, in juli 2009, de mensenrechtenorganisatie Memorial had ingeschakeld om aan hun situatie ruchtbaarheid te geven, en om de verklaarde onschuld van haar broer M. te helpen bewijzen, anderzijds nadien nooit nog contact heeft gelegd met deze mensenrechtenorganisatie; (ix) wat betreft haar wedervaren met de autoriteiten in Moskou, eind 2017 begin 2018, het onaannemelijk is dat verzoekende partij na de verschillende incidenten op haar adres in Moskou in november - begin december 2017 op ditzelfde adres is blijven logeren tot in januari 2018 en (x) wat betreft haar beweerd vrees voor vervolging omdat haar broer M. klacht ingediend heeft tegen T. K., verzoekende partij onaannemelijk weinig weet over dit probleem en geen bewijs heeft van de klacht door haar broer. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen, die betrekking hebben op essentiële elementen van haar asielrelaas, in een ander daglicht stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat van haar niet verwacht kan worden op de hoogte te zijn van elementen die haar broer aanbelangen, nu zij immers geen partij was in zijn procedures, wijst de Raad er evenwel op dat gezien het direct verband tussen haar eigen problemen en die van haar broer – verzoekende partij beweert immers problemen te kennen met de Ingoesjetische en Russische autoriteiten omdat zij en haar broers, maar vooral haar oudste broer M., verdacht werden van steun aan rebellen – redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekende partij op de hoogte is van onder meer de verdere vervolging jegens haar broer M. na diens opsluiting, de beroepsprocedure die haar broer al dan niet heeft aangespannen tegen zijn veroordeling, de stappen die de mensenrechtenorganisatie Memorial heeft ondernomen om de onschuld van haar broer te onderzoeken en te bepleiten, de veroordeling van haar broer en de klacht die haar broer heeft ingediend tegen T. K. Haar vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen dienaangaande ondergraven dan ook op ernstige wijze de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten in het verlengde van de opsluiting van haar en haar broers op 2 juli 2009.

2.2.6. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk laat de Russische Federatie ontvluchte, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen en het uiten van loutere vergoelijkingen. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij zich een tijdlang bij de situatie neergelegd had in de hoop dat deze na verloop van tijd zou verbeteren, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij reeds sedert de opsluiting van 2 juli 2009 het voornemen had om haar land te ontvluchten en dat zij sindsdien een voortdurende dreiging ervaarde vanwege diverse autoriteiten die haar en haar broers regelmatig interpelleerden in het kader van terreurdreiging (administratief dossier, stuk 10, notities CGVS d.d. 26/10/2018, p. 14). In dergelijke context is het dan ook geheel onaannemelijk dat zij pas meer dan acht jaar later de daad bij het woord voegt en haar land van herkomst effectief ontvlucht. Verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift nog dat zij verkoos om het land legaal te verlaten, dat zij geen beroep wilde doen op een smokkelaar, gelet op de zware financiële implicaties hiervan, en dat zij pas wanneer het niet mogelijk bleek om op legale wijze het land te verlaten beroep heeft gedaan op een smokkelaar. Verzoekende partij weerlegt hiermee evenwel op geen enkele wijze de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij nagelaten heeft aanhoudende pogingen te ondernemen om de Russische Federatie te verlaten, hetgeen nochtans verwacht kan worden van iemand die beweert reeds sinds lange tijd haar land te willen ontvluchten omwille van de problemen die zij er kende. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld dat het allerm minst aannemelijk is dat iemand die claimt een ernstige vervolgingsvrees te koesteren met name jegens de autoriteiten niettemin jarenlang in het land waarvan hij deze autoriteiten vreest zou blijven enkel en alleen omdat hij er niet in slaagt om de benodigde officiële reisdocumenten te bekomen om dit land te kunnen verlaten. Immers is de kans reëel dat de instanties die verzoekende partij vreest, expliciet weet hebben van haar pogingen om minstens Russische reisdocumenten te bekomen en dus bijgevolg ook weet hebben van haar intentie om het land te ontvluchten.

2.2.7. Inzake de opmerking van verwerende partij dat de broers van verzoekende partij, en met name haar broer M., die het meest werd geviseerd, nog steeds openlijk in haar herkomstregio wonen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de uitleg dat haar broer M. weigert het land te verlaten uit principiële redenen. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat de broer van verzoekende partij, M., de broer die vooral verdacht werd van steun aan rebellen, nog steeds openlijk in hun herkomstregio woont, een belangrijke tegenindicatie is van de door verzoekende partij

voorgehouden ernstige vervolgingsvrees omdat zij en haar broers tot op heden zouden worden geïsoleerd door de Ingoesjetische/Russische autoriteiten.

2.2.8. Aangaande de vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over de beroepsprocedure die haar broer al dan niet heeft aangespannen tegen zijn veroordeling, bemerkt verzoekende partij dat zij steeds heeft gesteld dat haar broer de intentie had om beroep aan te tekenen, doch dat hem dit werd afgeraden door zijn advocaat omdat dit nutteloos zou zijn. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat volgens haar haar broer effectief in beroep is gegaan (*“Is hij in beroep gegaan? Volgens mij wel. Ik denk het toch maar volgens mij bleek het nutteloos te zijn. Bij welke instantie heeft hij dan beroep aangetekend? Die nuance eerlijk gezegd kan ik niet weergeven. Het zou kunnen zijn geweest bij de hoogste instantie v gerecht, en dat is het Hooggerechtshof vd Rep Ing.”*) (notities CGVS d.d. 26/10/2018, p. 18-19). Dat zij ook hier aangaf dat haar broer louter de intentie had om in beroep te gaan, maar hiervan heeft afgezien, kan dan ook niet worden gevolgd. De vastgestelde tegenstrijdigheid met haar latere verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat haar broer afgezien heeft van beroep aan te tekenen blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Betreffende het verweer van verzoekende partij dat haar familieleden geen contact meer hebben opgenomen met de mensenrechtenorganisatie Memorial omdat de invloed van deze organisatie sterk verminderd is – zij verwijst desbetreffend naar een artikel van OMCT (*World Organisation Against Torture*) – en zij er verder voor vreesden dat de situatie verder zou escaleren indien zij zich opnieuw tot Memorial zouden richten, bemerkt de Raad vooreerst dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie niet blijkt dat de invloed van deze organisatie sterk verminderd is. Uit deze informatie blijkt immers dat de organisatie nog steeds het slachtoffer is van verschillende vervolgingen met het doel om de organisatie uit de regio te verdrijven, waaruit geconcludeerd kan worden dat deze organisatie nog steeds als een bedreiging wordt beschouwd wat niet het geval zou zijn indien de organisatie geen/weinig invloed zou hebben. Ook de bemerking van verzoekende partij dat zij vreesden dat de situatie verder zou escaleren indien zij zich opnieuw tot Memorial zouden richten komt allerm minst overtuigend over. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het risico dat de situatie nog verder zou escaleren haar familie niet weerhouden heeft in eerste instantie beroep te doen op Memorial bij de detenties van verzoekende partij en haar broers, in juli 2009. Ook moet worden vastgesteld dat haar broer in 2017 nog een klacht in diende tegen T.K. en derhalve blijkbaar evenmin werd tegengehouden door het risico dat de situatie nog verder zou escaleren. Het komt dat ook allerm minst geloofwaardig over dat haar familie later nooit nog contact heeft gelegd met deze mensenrechtenorganisatie en bij deze mensenrechtenorganisatie nooit enige melding heeft gemaakt van de frequente ondervragingen en intimidaties door de FSB waarvan verzoekende partij heden wel melding maakt.

2.2.10. Waar verzoekende partij aangaande de vastgestelde onaannemelijkheid dat zij op haar adres in Moskou is blijven logeren tot in januari 2018 ondanks verschillende incidenten met de autoriteiten aldaar in november - begin december 2017 stelt dat zij meende dat het veiliger was om ter plaatse te blijven en geen acties te ondernemen die nog meer de aandacht van de agenten zou trekken, bemerkt de Raad evenwel dat, aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ook op dit adres werd geïsoleerd door de ordediensten – zij zou vanop dit adres onder meer reeds zijn meegevoerd door medewerkers van de FSB teneinde haar te verhoren – het allerm minst aannemelijk is dat zij nog langer op dit adres zou blijven en zich zo zou blootstellen aan verdere vervolgingen.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden concrete vervolgingen vanwege de autoriteiten in het verlengde van de opsluiting van haar en haar broers op 2 juli 2009.

2.2.12. Wat betreft de door verzoekende partij voorgehouden bloedwraak die ongeveer een maand na 2 juli 2009 zou zijn afgekondigd tegen haar familie door de familie van Z. Z., merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over de contacten met deze familie en de vaststelling dat verzoekende partij bijzonder weinig wist over deze familie. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.13. De Raad stelt ten slotte nog vast dat omtrent de verklaring van verzoekende partij dat er een algemeen veiligheidsrisico uitging van spanningen tussen de overheden van Ingoesjetië en Tsjetsjenië onderling aangaande een grensgebied genaamd Erzi, dat volgens een akkoord tussen de presidenten

van Ingoesjetië en Tsjetsjenië zou zijn overgedragen aan Tsjetsjenië, maar waartegen lokaal protest is ontstaan, in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt op welke manier deze spanning aanleiding zou geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees in haar hoofde nu zij immers duidelijk aangaf dat haar verwanten geen prominente rol spelen in het burgerprotest tegen deze gebiedsoverdracht, enkel zouden hebben mee gestapt in een straatprotest samen met vele andere burgers en geen problemen hebben gekregen naar aanleiding van deze participatie aan het burgerprotest. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt in de bestreden beslissing: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geïnviseerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden bijgebracht die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Zij beperkt zich er immers toe te verwijzen naar de protesten en de problemen die er in de regio zijn ingevolge een landdeal gesloten tussen de presidenten van Ingoesjetië en Tsjetsjenië en naar de vervolgingen ten aanzien van verschillende mensenrechtenorganisaties in Ingoesjetië, doch moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarnaar zij in dit verband verwijst op geen enkele manier blijkt dat er in haar regio actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij ter terechtzitting 2 stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 oktober 2018 en 12 november 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT